

בע"א (אילת) 31821-10-14 - רדיה מחאמיד נ' עירית אילת

בע"א (אילת) 31821-10-14 - רדיה מחאמיד נ' עירית אילת שלום אילת

בע"א (אילת) 31821-10-14

רדיה מחאמיד

נגד

עירית אילת

בית משפט השלום באילת

[28.11.2014]

כב' השופט ליאור ברינגר

החלטה

בפני בקשה להתיר שפיטה באיחור, הסרת עיקול וכן השבת כספים ככל והעיקול התממש. המבקשת טוענת, כי מעולם לא קיבלה דרישת תשלום בגין דוחות חנייה מהמשיבה, ונודע לה על כך רק לאחר שהוטל עיקול על חשבון הבנק ביום 20.10.2014. לדידה, על המשיבה היה לשלוח הודעת תשלום בדואר רשום תוך שנה ומשלא עשתה כן העבירה התיישנה. עוד טענה, כי פעולת הגבייה הראשונה שננקטה הייתה הטלת העיקול 10 שנים לאחר מתן הדו"ח, ועל כן חלה התיישנות גם על העונש. כמו כן, טענה כי נקיטת הליך גבייה לראשונה לאחר כל כך הרבה שנים נוגדת את הנחיות היועמ"ש, לפיה רשות מנהלית אינה רשאית להשתוות בגביית חובות. לפיכך, היא מבקשת לבטל את העיקול וביטול הדו"ח או לחילופין להישפט על עבירות החניה. לטענת ב"כ המשיבה ביום 7.4.2005 נרשם לחובת המבקשת דו"ח חניה מספר 29137445 (ראה נספח א' לתגובת המשיבה). לדידה, הודעת תשלום הקנס נשלחה למבקשת ביום 23.9.2005 לכתובתה הרשומה (ראה נספח ב' לתגובת המשיבה). המשיבה מציינת כי בימים עברו הודעות תשלום הקנס נשלחו באופן מרוכז ורשות הדואר אישרה כי דבר הדואר הועבר לטיפול ולמשלוח לנמען על ידי חותמת. לטענתה, חותמת הדואר או אישור מנהל הדואר בהם מצוין תאריך הקבלה הינם הראיה כי דברי הדואר הרשומים אכן נשלחו. עוד מציינת המשיבה כי בעבר להבדיל מהיום לא היה מספר אישור של דבר הדואר (RR). לפיכך, יש להתייחס לכל דברי הדואר אלו על פי החזקות בדיון כי נשלחו לנמען והפנתה לעפ"א 19412-06-14 ג'בארין נ' עיריית חדרה (מחוזי חיפה) (להלן: "פס"ד ג'בארין"). יתרה מזאת, ביום 8.8.2006 נמסרה למבקשת דרישת תשלום בדואר רשום ונחתמה על ידי בעלה שהינו בא כוחה (נספח ג' לתגובה), וכך גם בחודש ינואר 2010. כמו כן, ביום 24.4.2007 בוצע הליך גביה של עיקול מטלטלין ברישום והמבקשת חתמה בעצמה על גבי הצו (נספח ד' לתגובה). אשר להתיישנות, טענה ב"כ המשיבה כי לבית המשפט סמכות לדון בהתיישנות לגבי העבירה עצמה ולא בהתיישנות העונש (ע"פ 3428/99 פסי נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ג(5), 715 (1999)).

מן הכלל אל הפרט, הודעת התשלום נשלחה למשיבה 5 חודשים אחרי ביצוע העבירה וזאת בהתאם לסעיף 9 ו-225א(א) לחוק סדק הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ועל כן אין התיישנות. אשר לבקשת המבקש לשפיטה באיחור, טענה המשיבה כי המבקשת לא עומדת בתנאי סעיף 229 (ה) לחוק סדק הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); וזאת בשל שיהוי ניכר של, לכל הפחות, 8 שנים מאז נודע לה על הדוחות, וללא כל הסבר לשיהוי. על כן, מבקשת המשיבה לדחות הבקשה. ב"כ המבקשת הגיש תשובה לתגובת המשיבה וטען כי לאור העובדה שלא צירפה תצהיר אימות יש לדחות על הסף את התגובה.

דיון ומסקנות

בטרם אדון בבקשה לגופה, אתייחס לטענת ב"כ המבקשת להעדר תצהיר אימות. ב"כ המבקשת סומך תגובתו על תקנה 241 לתקנות סדק הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, וזאת למרות שמדובר בבקשה לשפיטה באיחור לפי סעיף 229 ו/או התיישנות עבירה לפי סעיף 9 ו-225א(א) לחסד"פ. לפיכך, הטענה נדחית. אשר לבקשה לגופה, המבקשת טוענת תחילה כי מעולם לא קיבלה הודעת תשלום, ועל כן העבירה התיישנה. אשר לנספחים ג'-ד' אין חולק כי נמסרו כדן וכי כתובתה של המבקשת לא השתנה, אך כדי לבחון אם העבירה התיישנה או לא יש לבחון תחילה את נספח ב'.

כאמור בסעיף 9 ו-225א(א) לחסד"פ יש לשלוח למבצע העבירה את הודעת תשלום הקנס תוך שנה מיום ביצוע העבירה, אחרת העבירה מתיישנת.

מעיון בנספח ב' עולה כי מדובר ברשימה מיום 23.9.2005 של דברי דואר אשר נמסרו למשלוח בדואר רשום. בגלגול הראשון של פס"ד ג' אברין נאמר כי מסמך אשר מצביע על רשימת דברי דואר שנמסרו גם אם יש על כך חותמת של הדואר אין בה כדי להעיד כי דבר הדואר נשלח, אלא רק שהגיע. עם זאת בערעור נקבע כי לאור העובדה שבנוסף לפלט המחשב של העירייה צורפו גם אישורים מפורשים של רשות הדואר כי דברי הדואר אכן התקבלו. לפיכך, "...לזכות העירייה חזקת התקינות, ההגיונית והמסתברת, כי רשות הדואר לא קיבלה את דברי הדואר "לשם שמיים"; אלא היא אכן שלחה בפועל את כל אותם דברי דואר."

במקרה שבפני ניתן לראות כי על הרשימה ישנה חותמת שאינה ברורה, אשר נחזית כחותמת של הדואר.

ביום 20.11.2014 ביקשתי מהמשיבה הבהרה אודות החותמת, וזו השיבה כי מדובר בחותמת של הדואר ואף הפנתה לנספח ה' שם החותמת זהה אך ברורה יותר וניתן ללמוד ממנה כי זו אכן חותמת של הדואר. כמו כן, המשיבה הגישה תצהיר של מר יקי יצחק המשמש כמנהל תפעול בחב' שוהר פתרונות בע"מ, לפיו נלמד כי הדו"ח אכן נשלח והחותמת מעידה על מועד המסירה למשלוח מסניף בת-ים.

לאור האמור לעיל, אני קובע כי ההמצאה בוצעה כדן והעבירה לא התיישנה.

במצב דברים זה, בו המשיבה שלחה התראות כנדרש לכתובת המעודכנת של המבקש ואף שמרה תיעוד על כך, וזאת למרות כי מדובר בעבירה משנת 2005, אני קובע כי המשיבה עשתה את המוטל עליה והגבייה נעשתה כחוק. אשר לבקשה לשפיטה באיחור, דעתי כדעת ב"כ המשיבה, הבקשה מוגשת כיום בשיהוי ניכר ללא כל הסבר, ועל כן הבקשה נדחית.

המבקשת תשא בהוצאותיה של המשיבה בסך 1,000 ₪, אשר ישולמו תוך 30 יום מהיום. לא ישולמו ישא הסכום ריבית והצמדה כחוק מהיום ועד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, ו' כסלו תשע"ה, 28 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.